

Nr B 106

Av herr Nilsson i Bästekille, *angående förslag till plan för fiskehamnsbyggnader.*

Svensk fiskerinäring har alltid gjort för landet värdefulla insatser. Även om denna verksamhet i dagens läge kan synas vara av mindre betydelse än i gångna tider, kvarstår dock faktum att svenska fiskare svarar för en viktig del av vår försörjning med livsmedel samt för en icke betydelselös andel av vår livsmedelsexport.

Liksom inom alla andra företagsområden har även för fiskerinäringens del vådorna av efterkrigstidens ekonomiska politik klart framträtt. Det kan till och med ifrågasättas om icke just denna näringsgren tillhör dem som hårdast har drabbats av den ekonomiska politiken. Det räcker att här antyda de ständiga prishöjningarna på nödvändiga arbetsredskap, det hårdnande skattetrycket samt det prekära läget på lånemarknaden för att förstå, att en näringsgren som arbetar med så små vinstmarginaler som fisket gör måste vara utomordentligt hårt pressad.

Ändock synes fiskarna på ett beundransvärt sätt ha lyckats att genom ett driftigt samarbete klara de kriser som uppstått. Det sätt på vilket fiskarna på flera platser genom fackligt och ekonomiskt samarbete löst svåra problem är värt att uppskattas.

Ehuru man hos fiskarna kan skönja en strävan att icke vilja ligga samhället till last eller att favoriseras när det gäller stödåtgärder från statens sida inträffar det dock att de hopade svårigheterna ibland blir övermäktiga.

F. n. är t. ex. fiskehamnarnas tillstånd ett synnerligen svårt problem. På åtskilliga ställen fyller sanddriften igen hamninloppen och hamnpirarna behöver förbättras eller utbyggas. Det finns exempel på fiskehamnar, som är brukbara endast under några få sommarmånader på grund av känslighet för bistrare årstiders vindförhållanden.

Den förda ekonomiska politiken har åstadkommit ett läge på lånemarknaden som innebär att det inte finns utrymme ens för mycket angelägna investeringar. Följden har också blivit att många fiskehamnar står inför utsikten att bli helt odugliga för sitt ändamål, emedan nödvändiga förbättrings- och tillbyggnadsarbeten icke kunnat företagas. Under sådana förhållanden inträffar det allt oftare att fiskare måste leva skilda från sina familjer t. ex. under vintern och anlöpa andra hamnar med sina fångster. Bygden hotas på litet längre sikt att avfolkas.

Även i en situation kännetecknad av sund samhällsekonomi och normala kreditmöjligheter hade det förmodligen blivit nödvändigt att nedlägga verksamheten på vissa platser. De erforderliga omdisponeringarna torde till av-

görande del ha kunnat hänföras till vad som krävs av en normalt fortgående rationalisering. I nuvarande läge blir emellertid situationen en annan. Det är inte här först och främst en fråga om normal rationalisering utan en framtvingad flykt från bygder som i ett framåtgående samhälle fortfarande skulle ha haft stora och betydelsefulla uppgifter.

Läget kräver nu en snabb insats av myndigheterna. Sedan länge har utredning pågått om åtgärder för att förbättra fiskehamnarna. 1948 godkände riksdagen i princip en femårsplan för byggande av fiskehamnar. Planen, som var ett resultat av 1944 års fiskehamnsutredning, är f. n. föremål för översyn hos sjöfartsstyrelsen. En preliminär plan för de tre till fem närmaste åren har färdigställts av styrelsen. Den svåra situationen för Sveriges fiskarkår gör det angeläget att regeringen skyndsamt framlägger ett förslag till riksdagen med plan för fiskehamnsbyggnader.

Därför hemställs,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att förslag till plan för fiskehamnsbyggnader skyndsamt framläggas inför riksdagen.

Stockholm den 1 juli 1958

Jöns Nilsson
i Bästekille